

Ordr. Jeg har været aldeles enig med de to andre ærede Medlemmer af Udvalget, som have stillet Forslaget Nr. 12, deri, at det er en meget uheldig Maade at anvende de indkomne Mulcter paa, som er foreslaaet i Loven, saaledes som den er kommen til os. Det er enhver Borgers Pligt, saavidt han kan, at paasee Lovens Overholdelse, men jeg troer, at det er meget uheldigt og fordærveligt, baade med Hensyn til Bedkommendes eget Sindelag og med Hensyn til Forholdet til hans Medborgere, naar man, hvad herved let vil ssee, søger at paakalde og vække de uædle Følelser, navnlig Bindeshygen og paa en Maade opmuntre Folk til at ligge paa Luur paa hinanden, om de overtræde Loven eller holde den. Men derimod har jeg ikke kunnet paa nogen Maade være enig med de to ærede Medlemmer i den Maade, hvorpaa de efter deres Forslag ville have disse Mulcter anvendte, og jeg maa paa det Bestemteste være uenig med det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds (S. Madsen), naar han mener, at de Fattiges Kasse er den eneste Berettigede til at tage disse Mulcter til Indtægt. Loven om den frie Fattigforsørgelse siger udtrykkeligt, at det er af de Bøsser, som skulle henses ved Kirkeøren til deri at nedlægge frivillige Gaver, eller af andre Gaver, hvormed de Fattige paa andre Maader og ved andre Leiligheder maatte blive betænkte, at de Fattiges Kasse skal have sin Indtægt. Heraf see vi, at det er Lovens Mening, at det er Frivilligheden, der paakalder, og, baade efter den Begrundelse, som den ærede Forslagsstiller til Loven om fri Fattigforsørgelse i sin Tid har skriftligt ladet medfølge sit Forslag, og efter den Begrundelse, han mundtligt gav deraf i Thinget, saavel som af hele Forhandlingen derom seer man, at Hensigten dermed har været, i Mod sætning til den tvungne, reent borgerlige Indretning af den øvrige Fattigforsørgelse i Communerne, at forsøge en Begyndelse, en Overgang til en „fri christelig Fattigforsørgelse“; hele Indretningen er bygget paa den Forudsætning, at det er Frivillighedens, Kjærlighedens Gaver, som den skal have sine Indtægter af og ikke af noget som helst tvungent Paalæg. Derfor troer jeg, at det er aldeles imod den omtalte Lovs

Grundtanke, og imod selve Indretningens Aand og indre Siemed, naar vi forsøge paa at lade den tilflyde Indtægter fra heelt andre Kilder. Derfor maa jeg paa det Bedste anbefale det Forslag, som jeg har tilladt mig at stille under Nr. 13. Sognets Fattigkasser have deres Indtægter fra tvungne Paalæg, og det kan derfor ikke i nogen Maade siges at være i Uoverensstemmelse med den, at man lader dem tilflyde et andet Slags tvungne Indtægter. — Uagtet jeg ikke har været med at stille Endringsforslaget Nr. 11, er jeg dog enig med det ærede Medlem for Ringkjøbing Amts 3die Valgkreds og skal ogsaa anbefale det til Thingets Bestagelse. Det forekommer mig at være billigt ikke alene ikke at paalægge Kliteierne større Byrder, end de vel ville være istand til at udrede, men ogsaa tage os iagt for mere end høist nødvendigt at indskrænke den sparsomme Nytte og Brug, de kunne have af deres Klitstrækninger. Tilseledes er jeg enig med det ærede nævnte Medlem i hans Forslag Nr. 10 og troer, det er en overflødig Bestemmelse, som i mange Henseender kan være til Fortrædiggelse for Enkelte, uden at der opnaaes Noget, der er værd at tale om, ved at lade denne Bestemmelse staa i Loven. Endelig skal jeg forresten, henholdende mig til den ærede Ordførers fyldige Begrundelse, paa det Bedste anbefale navnlig det Forslag, som hele Udvalget har været enig om at stille til § 8 under Nr. 4. Det Slags Eiendom, her er Tale om, maa vi i høieste Grad være forsigtig med at lægge Byrder paa. Sandflugtsstrækninger ere selv i den bedste Tilstand efter Dæmpningen saa lidt frugtbar Eiendomme, saa tarvelige med Hensyn til Udbyttet, som de kunne give deres Eiere, at vi meget let kunne komme til at være ubillige og maae være særdeles varksomme med Hensyn til nye Paalæg, og derfor troer jeg ikke, at vi skulle forhøje Kliteernes Bidrag; Byrden, der paahviler dem, er vistnok allerede trykkende nok, som den nu er.

Indenrigsministeren: Naar man seer hen til den lange Vej, som denne Lov allerede har tilbagelagt i 2 Sessioner, kan jeg ikke være enig med den ærede Ordfører i, at Udvalget har vist nogen sær Moderation ved de En-